

som er daarligst stillede, er der ikke mange andre, der er endnu daarligere stillede? Da vi i Fjor vedtog at nedsætte Lønningskommissionen af 1917, som skulde have til Opgave at tage alle Lønningsforhold vedrørende Statstjenestemændene under Overvejelse og afgive Betænkning over, hvorledes man skulde revidere de forskellige Lønningslove, var, mener vi, Forudsætningen, at alle Lønforhøjelser og Revisioner af Lønningslove skulde hvile, saa længe Kommissionen sad. Derfor mener, som sagt, mit Parti og jeg, at dette Lovforslag gør Brud paa den Forudsætning, som man gik ud fra ved Lønningskommissionens Nedsættelse i Fjor. Hvis vi vedtager det her foreliggende Lovforslag, siger vi indirekte til Tjenestemændene, at nu kan de alle gerne komme med deres Krav — for der er jo flere end Præsterne, der trænger —, thi saa er der gjort Brud paa den Regel, der burde gælde, at der ikke bør røres ved Lønningslovene, forinden Lønningskommissionen har afgivet Betænkning, og saa kan mit Parti ikke se, hvor vi er henne. Jeg kan give et lille Eksempel paa, at saadanne Krav vil komme. En af de sidste Dage i forrige Aar sammenkaldte den højtærede Justitsminister Lønningsudvalget for at forespørge, om det ikke kunde give sin Tilslutning til, at Dommerne i de kollegiale Retter fik den Lønforhøjelse, som er vedtaget, men som først skal træde i Kraft ved Retsreformens Gennemførelse. Her er altsaa en Klasse Embedsmænd, som ogsaa rører paa sig.

Hvis man gav efter overfor Præsterne ved at vedtage dette Lovforslag og gav efter overfor Dommerne i de kollegiale Retter, vilde selvfølgelig alle Administrationens øvrige Embedsmænd ogsaa komme og forlange Lønforhøjelse — det er desværre saadanne Tider, at man maa sige, at det vilde være berettiget, om alle Embedsmænd kom og forlangte deres Løn forhøjet —, og saa ruller Snebolden, og saa er det endda et Spørgsmaal, om det er den rigtige Ende at begynde ved, hvis man overhovedet skulde gaa til at lave om paa Lønningslove. Jeg er i alt Fald af den Mening, at det ergalt at begynde ved de forholdsvis bedre stillede Medborgere. Der er forholdsvis meget daarligere stillede Medborgere, som det vilde være rigtigere at begynde med at give Lønforhøjelse. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det vilde være det rigtigste, om den højtærede Kirkeminister sendte nærværende Lovforslag til Lønningskommissio-

nen og lod den drøfte det og afgive Betænkning over det til sin Tid, naar den skal afgive Betænkning over alle andre Lønningslove, i Stedet for, som den ærede første Taler foreslog, at sende det i Udvalg. Skulde det imidlertid blive foreslaaet at sende Lovforslaget i Udvalg, skal mit Parti selvfølgelig være villigt til at forhandle med de øvrige Partier om Sagen, men jeg vil paa Forhaand sige, at vi er ikke stemte for overhovedet at røre ved nogen som helst Lønningslov, saa længe Lønningskommissionen sidder, og jeg kan derfor ikke tilsige mit Partis Tilslutning til det foreliggende Lovforslag.

Kofoed: Det er naturligt, at den højtærede Kirkeminister forelægger et Lovforslag som dette, thi i Præstelønningsloven af 14. Marts 1913 findes der en Revisionsparagraf, der lyder paa, at et Forslag til Revision af denne Lønningslov skal forelægges inden Udgangen af 1917. Det er ogsaa naturligt, at dette Lovforslag indeholder Forslag om at ændre de Bestemmelser, som under Brugen af Præstelønningsloven har vist sig mindre heldige. Dertil sigter Lovforslagets §§ 3, 4 og 5. De Bestemmelser, som staaar i den nugældende Lønningslovs § 1 g., har ikke i enhver Henseende virket heldigt — det tror jeg anerkendes fra alle Sider —, thi selvfølgelig er det ikke rigtigt, at et Embede, som staaar under den gamle Lønningsordning, og som efter den nye Lønningslov og de til denne knyttede Anordninger ved Embedsledighed vil komme ind i første Lønningsklasse, unddrages den Forfremmelse, som finder Sted i et Stift ved, at en Præst efter Menighedsraadets Indstilling antages til et Embede, der hører til en Lønningsklasse, der ligger over den Lønningsklasse, han efter kongelig Anordning af 14. Juli 1913 kan komme til at staa i. Dette er foreslaaet ændret ved den Affattelse, som nu er foreslaaet af Lovforslagets § 3, og dette kan selvfølgelig kun billiges. Efter min Mening vilde det have været rimeligt, om vi kun havde haft een Lønningsklasse for Præsterne, saaledes at Lønningsancienniteten fulgte Præsten, naar han skiftede Embede, og han ikke behøvede at søge bort fra sit Embede for at faa højere Lønning. Det virker undertiden uheldigt, at en Præst skal bryde med sin Menighed, hvor han maaske befinder sig vel, en Menighed, som maaske er godt tilfreds med ham, for at faa højere Løn. Det har altid frastødt mig, og jeg vilde, som sagt,